

Arrest

nr. 204 544 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. HANNEN
Aachener Straße 76
4780 SANKT VITH**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2017 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 september 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2018.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. HANNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 1 juni 2016 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Via een op 2 juni 2017 gedateerd schrijven werd verzoeker uitgenodigd voor een medisch onderzoek door een controlearts.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 18 juli 2017 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 1 juni 2016 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 2 augustus 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.06.2016 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

*[N.K.] [...]
nationaliteit: Kosovo
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21.11.2016 , deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [N.K.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur 14.7.2017 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9ter, 13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“2.1.1. Eerste onderdeel: Aangaande de formele en materiële motiveringsverplichting

Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het aangehaalde medische probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De motivering is de volgende:

“Er worden medische elementen aangehaald voor [N.K.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur 14.07.2017 in gesloten omslag).

Derhalve

- kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit

Of

- kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Het blijkt uit de bestreden beslissing de tegenpartij deze beslissing niet correct heeft gemotiveerd, omdat twee verschillende mogelijkheden gegeven worden. Dit is duidelijk, omdat het woord "of" wordt gebruikt.

Hoe kan verzoeker verstaan, welke reden werd gekozen door de tegenpartij, als deze het woord "of" gebruikt? Het wordt niet concreet aangegeven in de beslissing voor welke van de aangegeven redenen de aanvraag tot machtiging van verblijf voor ongegrond werd verklaard.

Deze motivering is onaannemelijk. De tegenpartij heeft dus een inbreuk begaan tegen de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing moet dus vernietigd worden.

2.1.2. Tweede onderdeel: Aangaande de motiveringsverplichting in verbinding met artikel 9ter
Verwerende partij liet na een zorgvuldig en individueel onderzoek te voeren naar zijn medische toestand, de ontwikkeling hiervan in de toekomst en de invloed hierop van een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst. Nochtans is verwerende partij hiertoe verplicht op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Eveneens volgens de rechtspraak van uw Raad, moeten ook persoonlijke omstandigheden van de door ziekte getroffen persoon in acht worden genomen. Met betrekking tot de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM, is uw Raad van oordeel dat factoren die op zich genomen misschien geen schending uitmaken in combinatie met andere factoren wel een schending kunnen uitmaken. Er wordt benadrukt dat alle omstandigheden, zoals de beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst, de toegankelijkheid ervan en ook de beschikbare familiale en sociale opvang in het herkomstland hiertoe relevant is: (RvV 14 februari 2013, nr. 97.196.).
In casu moet men vaststellen dat verzoeker in België bij zijn vader leeft, da[t er] in Kosovo geen familie is om hem op te vangen en da[t] zijn psychische situatie stabiel is omdat hij bij zijn familie kan zijn.

Uit de medische attesten blijkt ook dat de aanwezigheid van de familie van verzoeker absoluut noodzakelijk is. De verbetering van de toestand van verzoeker is dan ook een direct gevolg van de steun door de vader van verzoeker.

Op deze omstandigheden gaat verwerende partij NIET in.

Ook de recente medische verslagen tonen duidelijk aan dat de ziekte van verzoeker (paranoïde schizofrenie) en dat de behandeling levenslang zou zijn (medisch attest van 13.06.2017).

Dit wordt door verwerende partij niet in twijfel gesteld.

Ook wordt niet in twijfel gesteld dat de oorsprong van de ziekte relationele problemen waren.

De aanwezigheid van zijn familie is dus voor de verdere behandeling absoluut nodig.

Zoals gezegd gaat tegenpartij hierop niet in.

In het arrest Karim t. Zweden van 4 juli 2006 heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er een geestelijk gezondheidsprobleem wordt aangevoerd in samenhang met een zelfmoordrisico er dient na gegaan te worden in welke mate het zelfmoordrisico reëel en concreet is. (EHRM, Karim t. Zweden, 2006).

In de verschillende medische attesten die verzoeker over de jaren heeft overgemaakt aan verwerende partij is duidelijk te lezen dat verzoeker kampt met zelfmoordneigingen.

Dit onderzocht verwerende partij niet op voldoende wijze.

Wanneer de behandeling wordt stopgezet houdt dit aldus wel degelijk een reëel risico in voor verzoekers' leven, en er werd alleszins door verwerende partij, door zijn blote bewering dat er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, onvoldoende gemotiveerd waarom dit niet zo is. Het is niet zo omdat er op dit moment tijdens behandeling hier in België geen acuut levensgevaar bestaat, dat dit ook zo zal zijn bij stopzetting van de behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst.

Het medisch dossier toont ook aan dat verzoeker zijn medicatie inneemt omdat hij de dagelijkse begeleiding van zijn vader heeft.

De ambtenaar-geneesheer heeft dus niet alle omstandigheden in overweging genomen. Zijn advies is niet voldoende gemotiveerd.

Omdat blijkt dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, moet het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag.

Bijgevolg dient een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te worden vastgesteld.”

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals verzoeker correct aangeeft, tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoeker voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat er vanuit medisch standpunt geen contra-indicatie om te reizen is en dat de vereiste medische zorgen in Kosovo beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat verweerder door middel van het gebruik van het woord “of” aangaf van oordeel te zijn dat geen van de beide in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde situaties zich voordoet. Het woord “of” verwijst duidelijk naar alternatieve situaties en verweerder heeft door dit woord te

gebruiken geduid dat hij van oordeel was dat niet werd aangetoond dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en dat evenmin blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf. Van enige onduidelijkheid is geen sprake.

Aangezien in het advies van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer, dat zoals reeds gesteld deel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing, uitdrukkelijk is aangegeven dat de vereiste medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst van verzoeker en verzoeker dus de nodige behandelingen in dat land kan krijgen kan hij ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder nog nadere toelichtingen had dienen te verstrekken omtrent de invloed van een terugkeer naar zijn land van herkomst en de eventuele toekomstige ontwikkelingen van zijn aandoening. Er blijkt geenszins dat bij een toekomstige negatieve evolutie van verzoekers gezondheidsproblemen de zorgverlening in zijn land van herkomst niet langer adequaat zou zijn. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verzoekers "*persoonlijke omstandigheden*" in aanmerking werden genomen. Er wordt verwezen naar de specifiek door verzoeker aangevoerde medische problematiek, verduidelijkt dat er geen tegenindicaties zijn wat betreft diens mogelijkheid om te reizen en er wordt, met verwijzing naar bronnenmateriaal, toegelicht dat er voor psychiatrische patiënten in Kosovo voldoende behandelings- en opvolgingsmogelijkheden zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoonst dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl. St. Kamer*, 2005-06, nr. 2478/001, 34) en er dus "*een onmogelijkheid om te reizen*" bestaat (*Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2478/008, 137-138). Het betreft hier dus vreemdelingen "*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*" en die zich

voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35 en Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de beoordeling van zijn toestand door de door verweerder aangestelde controlearts. Hij betoogt dat hij in België bij zijn vader verblijft, dat hij in Kosovo geen familie heeft en dat de aanwezigheid van familie vereist is om zijn medische situatie te stabiliseren.

Allereerst moet worden benadrukt dat de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet tot doel hebben een gezinshereniging tussen meerderjarige personen tot stand te brengen en verweerder deze bepalingen slechts kan aanwenden binnen de door de wetgever vooropgestelde grenzen.

Daarnaast moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de stabilisatie van verzoekers gezondheidsproblemen in eerste instantie het gevolg is van een medische behandeling en moet worden herhaald dat werd vastgesteld dat de vereiste medische zorgen ook in Kosovo beschikbaar en toegankelijk zijn. Verzoekers bewering dat de verbetering van zijn toestand “*het direct gevolg*” is van de steun door zijn vader vindt geen steun in de aangebrachte stukken. In de medische attesten die verzoeker aanbracht kan wel worden gelezen dat de arts bij wie hij in behandeling is van mening was dat verzoeker niet alleen kan leven en dat zijn vader hem de noodzakelijke hulp verstrekt wat bijdraagt tot de stabilisatie van zijn psychische problemen. De door verweerder aangestelde controlearts heeft de effectieve nood aan hulp door een derde evenwel onderzocht en, op basis van een klinisch onderzoek, geen echte nood aan mantelzorg of bijstand weerhouden. Deze controlearts stelde vast dat verzoeker geen enkel cognitief probleem heeft, dat hij geen last heeft van geheugenverlies en dat er niet het minste teken is van depressiviteit of van psychotisch gedrag, dat er geen enkele aanwijzing van enige desoriëntatie in tijd en ruimte is, dat hij een goed geheugen heeft, dat hij verschillende talen spreekt, dat niet blijkt dat hij niet zou kunnen werken en dat hij op perfect autonome en zelfstandige wijze naar de consultatie kon komen. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat geen aandacht werd besteed aan de vermelding in de door hem voorgelegde medische attesten dat hij nood heeft aan supervisie en ondersteuning door familieleden. De door verweerder aangestelde controlearts is ook geenszins verplicht om het standpunt van de behandelende arts volledig bij te treden. Hij vermag op basis van zijn eigen bevindingen een standpunt in te nemen en verzoeker toont niet aan dat de eigen vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer geen correcte weergave van de werkelijkheid zijn of dat deze arts op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam. Verzoekers bewering dat hij in Kosovo geen familie meer zou hebben om hem op te vangen is ook moeilijk in overeenstemming te brengen met de vaststelling dat hij verklaarde dat hij in dat land bij zijn grootmoeder kon verblijven en dat hij deze verliet omdat zij geen inkomen meer had. In dit verband dient de Raad aan te geven dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer oordeelde dat er geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat verzoeker niet zelf in een inkomen zou kunnen voorzien middels een tewerkstelling en dat hij, gelet op het beschikbare bronnenmateriaal, hoe dan ook een beroep kan doen op het systeem van sociale bijstand in zijn land van herkomst.

Verzoekers bewering dat relationele problemen aan de basis liggen van zijn gezondheidsproblemen – wat geenszins steun vindt in de Raad voorgelegde stukken – en zijn toelichting dat hij levenslang dient te worden behandeld doet geen afbreuk het feit dat werd vastgesteld dat hij kan reizen en dat een adequate medische behandeling in Kosovo beschikbaar en toegankelijk is.

Verzoeker houdt verder onterecht voor dat verweerder niet onderzocht of er een reëel zelfmoordrisico bestaat. Uit het advies van door de verweerder aangestelde controlearts blijkt namelijk dat deze arts op 30 juni 2017 met verzoeker een gesprek voerde omtrent een eventueel zelfmoordrisico. De controlearts merkte op dat er nooit een echte zelfmoordpoging werd ondernomen, dat er in België geen hospitali-

